
Vrijwilligersbedrijf gestart **Groene Vingers**

Twee steekspaden, drie snoeischaren, een takkenschaar, een doos handschoenen, schoffels en schoppen, een grasmaaier en een hark met 10 tandjes. Zo zag de eerste boodschappenlijst eruit voor de aanschaf van gereedschap voor het project Groene Vingers. De Groene Vingers behoren bij vrijwilligers die de tuinen willen onderhouden van ouderen in Vreewijk. Het is een bedrijfje in oprichting, waarbij loonvorming geen doel is,

maar evenzogoed geen representant wil zijn van "de zorgzame burenhulp".

Het mooiste tuindorp van Europa zo wordt er gezegd en geschreven. Vreewijk is een geliefde wijk om in te wonen. Gewaardeerd wordt het om zijn fraaie bomen, binnenterreinen en om zijn eengezinswoningen met achtertuin. De cijfers met betrekking tot de bevolkingsopbouw en verhuizingen naar andere delen van de stad geven aan dat maar weinig bewoners de wijk nemen. Alle bewoners blijven zitten

waar ze zitten (misschien een straatje opgeschoven vanwege de stadsvernieuwing) en dat zo lang als het maar kan. Het aantal ouderen is dan ook gegroeid in de loop der jaren. Ongeveer een kwart van de wijkbevolking is de pensioengerechtigde leeftijd gepasseerd. Om op die leeftijd de eigen tuin bij te houden is niet voor iedereen weggelegd. Een aantal heeft de fysieke kracht niet meer om de tuin te onderhouden. Links en rechts werd er geïnformeerd of niet iemand een handje kon helpen in de tuin. Hetzelfde verzoek voor hulp bereikte ook het dienstencentrum in de wijk. Het dienstencentrum probeerde via uitwisseling van vrijwilligers en "een adresje" in de voornaamste vraag te voorzien.

Gewapend met de elektrische heggeschaar ("de rest van het tuingereedschap hebben de ouderen zelf wel") werd de vrijwilliger uitgezonden naar een adres waar de tuin onder handen genomen moest worden. Een kleine vergoeding, een kopje koffie en een veelbetekend schouderklopje viel de vrijwilliger ten deel.

Enige jaren werden de ouderen in de wijk op deze wijze met wisselend succes geholpen, totdat de laatste vrijwilliger definitief de heggeschaar in het vet zette.

Een andere aanpak.

De Bewonersorganisatie Vreewijk (BOV) werd door het dienstencentrum gevraagd mee te werken aan een oplossing in de vraag van de ouderen.

De BOV zoekt de oplossing meer in de richting van de projektmatige aanpak. In samenwerking met het SBAW (Stedelijk Buro Ander Werk) werd in korte tijd het projekt Groene Vingers in het leven geroepen. Het idee ontstond de tuinen niet te onderhouden via de ouderwetse wijze van burenhulp, maar door middel van een (vrijwilligers)bedrijfje. Een bedrijfje dat de beschikking heeft over haar eigen gereedschap, zelf de boer op gaat om klanten te verwerven en bepaalt wie, wanneer aan de beurt is voor het tuinonderhoud. Een bedrijfje met inkomsten en uitgaven waarin het kollektief van vrijwilligers bepaalt waar al dan niet in wordt geïnvesteerd of welke scholing en kennis van het tuinwerk noodzakelijk is.

Werving

De werving van de groene medewerkers duurde langer dan gewenst was. De fout die daarin werd gemaakt was dat de werving allereerst alleen gericht was op de eigen wijk. Bij een tweede acquisitie werd er gebruik gemaakt van onder andere een affiche en was het wervingsgebied uitgebreid tot heel Zuid. Een zevental aanmeldingen was het resultaat. De medewerkers (mannen en vrouwen) komen uit Vreewijk zelf en uit de omliggende wijken Bloemhof en Lombardijen. Een eerste kennismakingsgesprek werd gehouden. Geen van de medewerkers had een betaalde baan in dezelfde branche met deze aanmelding voor ogen. Nee, de aanmelding had te maken met lekker bezig zijn in de buitenlucht, hobby

uitoefenen en meer leren van tuinieren en zoïets als overdag de tijd hebben om te klussen en wat te rommelen in de tuin.

Na de kennismaking werden er bijeenkomsten georganiseerd om afspraken te maken hoe er te werk gegaan zou worden. De aan te schaffen materialen werden besproken, afspraken over de wijze van administratie en financiële afhandeling werden gemaakt. Diskussies over de werk-aanpak waren er ook direkt: moet een tuin nou wel of niet zonodig helemaal omgespit worden; wordt er onbeperkt naar de markt gegaan om goedkoop planten en zomergoed aan te schaffen voor de ouderen?

Om zichzelf te promoten en te presenteren liet de klup van groene vingers zich fotograferen voor het meest in de wijk ingekeken blad "Het Zuiden". Op de eerste mei werd het gereedschap voor het eerst uit de schuur gehaald om ermee aan het werk te gaan.

Toekomst?

De tijd zal het leren inhoeverre zo'n bedrijfje als de Groene Vingers zichzelf in stand houdt. Het zal niet liggen aan de vraag, klanten zijn er genoeg. De vraag is meer inhoeverre vrijwilligers zich in deze vorm genesteld weten.

Elementen die daartoe een belangrijke bijdrage kunnen leveren zijn in mijn ogen:

- kollegialiteit: rekenen op je maat (bijvoorbeeld bij ziekte weten dat iemand anders voor je inspringt, zodat je geen schuldgevoel hoeft te hebben, van de ander kunnen leren, gezelligheid, mogelijkheid tot een sociaal netwerk;
- kwaliteiten weten te leveren en dat als zodanig kunnen presenteren;
- beschikking hebben over geld om goed gereedschap aan te schaffen geld dat niet door een zelf georganiseerde oud-papier-inzamelingsactie is opgebracht;
- niet afhankelijk zijn van alleen de schouderklopjes van klanten;
- het uiterlijk is het visite-kaartje (naam en vignet)

Het zijn juist deze elementen die dit soort vrijwilligerswerk onderscheidt van de op "naastentliefde" appellerende zorgzame burenhulp waar Brinkman en konsorten het over hebben

René v.d. Voorn

